

Ilies Renáta

Sors

Nézd, mennyi virág a réten!
 Van közöttük némi dudva.
 Te hátrakötött kézzel élsz,
 s én is folyton megalkudva.
 Megszülettem, hogy testemben
 nyüzsögjenek erek, inak,
 s hogy szemlélője legyek a
 világ csúfos dolgainak.

Mert a bezárt ajtómon még
 a múlt kopog, és mit látok?
 Libasorban menetelnek
 kis cipők és nagykabátok.
 A cipők félretaposva,
 és a kabátokon egy jel.
 S már én is velük haladok
 szürkén, lehorgasztott fejjel.

Kietlen tájakon járunk,
 felhők borítják az eget.
 Felnőtségem rég odavan,
 nem vagyok más, csak egy gyerek.
 A félelem vesz körbe, és
 mindenhol felszálló por van,
 és az éhség nem ereszt el.
 Felgyülemlik a gyomorban.

Ahogy haladok, úgy nő a
 gyengeségem fokról fokra.
 Ekkor valaki előlép,
 pisztolyt szegez mellkasomra.

A nagy csöndben egyetlen hang!
 A cifra Hold nagyot köp, és
 a fák vézna lábaiban
 megindul az üszkösödés.

Korosodó

tegyen hamis ígéretet,
hogy engem majd jobbá tehet.
rajta kívül nincsen másom.
nevesse az elmúláson.
ketten feküdjünk a hóre,
lassan lágyuló időre.
s ha a halál sírva jön el,
ő legyen, ki sírba ölel.

Fekete, fehér

Házfalaknak fektetem a hátam.
Körbejárom a Deák-teret.
Vagy fekete vagy fehér a kedvem,
gyakran nincs is közte átmenet.

Valaki a hátam mögött lépked,
kézen fog. Ez nem az Ő keze,
pedig volt idő, mikor azt hittem,
az enyém pont beleillene.

A házak közt felbukik az égre
a Hold, mint egy lebegő tetem,
egyszerűen minden olyan valós,
minden olyan levegőtelen.

Kapualjban csókolózó párok
úgy tapadnak, mint a mákszemek,
örüljenek, míg fiatalok, majd
sírhoznak, ha megöregszenek.

Nem tudtam, hogy így fájhat a semmi,
a körúton kismacska fut át,
próbálok felidézni a színek
elfelejtett algoritmusát.